

Gömöry Katalin levele

Szeretett Ágnesem!

Ágnesem, csodálattal merülök bele újra, meg újra az ajándékul szánt Virágemberek Istenháza című műved birodalmába.

Bámulatos, hogy az alacskai hitvilági kincs megmaradt, s mutatja Bors és Miskolc törzsének állhatatosságát. Dicséret illesse a református egyházat, amiért épségben megtartották.

Megható módon otthon találtad magad a kazetták világában, s minden kis indát megértve költői ihlettel tolmácsolod üzenetüket.

A Sorstáblák... a virágnyelv... a Nap évi pályája az Édesapád – mérte piskótaformában... a Szeretet anyag a teremtésben, az újrateremtő griff, a kétféle minőség tér-időben a jóságos sárkány... a virágemberek, s a száraz ágból való újrafakadás.

A ZU madár nyugatról támad, s széttöretik az erkölcs védőhálója! Így van! A ZU /UZ... valaha?/ az amerikai ZUhanó repülőket visítanak fel fülembe. Most is a gyilkolással, kínzással, a ZUZással győznek. Ha ugyan győzelemnek lehet-e ezt mondani...

Vissza, haza kell térnünk, a magunk magyar igazságára.

A könyvedet kézbe kellene adni minden tanárnak, minden szülőnek. Tanítani, érettségi vizsga anyagként, főiskolán, egyetemen.

Köszönöm, Ágnes a könyvedet.

Gömöry Katalin

Kedves Katalin, örülök, hogy tetszett a könyvecském, de tudod, hogy nagy adósságod van: várom írásodat a következő számba.

Gyárfás Ágnes

Gróf Spanyol László levele

Kedves Dr. Gyárfás Ágnes!

Visszatérve a szép magyar honból kaptam kézhez az Ősi Gyökér kettős számát.

Ugyancsak elsomorító, hogy a diadém megfejtését a tévesen gépelt szöveggel hozták le, holott én észrevettem a hibát, és azonnal küldtem egy kijavított leírást róla. Az nem nevezhető tévedésnek, hiszen Ön és Önök tisztában vannak a különbséggel. Nekem „nem tettek oda” sokat velem mert én nem vagyok szakavatott történész, inkább vélhető a dolog a szerkesztőség szegénységi bizonyítványának. Mert a jelek szerint Önök elfogadták a helytelen szöveget, tehát nem értik a szakmájukat! Én az én szakmámban nem végeztem volna ilyen susztermunkát, - de ugyan mit is várhatnék én Önöktől?

Remélem a Jóisten is megáldja a tetteseket, és életük végére olyan szép állapotban és körülmé-

nyek között fognak élni mint én, - aki elgépeltem a szöveget! Kívánom, hogy így legyen!

Ezen felül, nagyon nem érdekelheti a díszes társaságot az ősi hagyatékkincsek üzenetei megfejtése!

Akinek volt szíve akkor, hogy egy ilyen bonyolult képábrázolással ellátott diadém megfejtését tönkre tegye, az menjen árkot ásni, ne legyen történész!

Úgy látom Önöket gyötri a szakmai féltékenység, de mert nem képesek megfejtetni a titkokat, hát inkább vesszen az egész ősmagyar kutatás, mintsem örülnének annak hogy a megfejtések által közelebb kerülnek a tényekhez.

Rövidesen hazaköltözhetek, és megfejtéseimről ki fogok adni egy kötetet hamarosan, s majd be fogom Önöket mutatni a közben már újjáalakuló Magyarországnak!

Láttam az 57. oldalon a határkőoszlopok esetében, hogy egy kecskehal fekszik az előtérben, és nem csak kecske. Én nem láttam a figurát úgy, és majd korigáljni fogom a már megírt megfejtésemet, bár nem sokat változtat ez a lényegen. A

jelek szerint nem csak zodiákus szerepe volt az ábrázolásnak, hanem totemállatként is ábrázolták. Annyi az egész. Címerállatuk lehetett. Az sem zárható ki, hogy a szárazföldi kecsketenyésztés és a halászat közös címerállata mivel tengerparti területről van szó. Ezek kielemezését későbbre hagyom. Értelmetlen, és érthetetlen dolognak tartom, hogy zodiákus jegyként vésték azt a kőbe. Mert ha úgy lenne, akkor annak folytatása lenne. De nincs. Egyéb helyeken is találkoztam hasonló megoldással, tehát nem is biztos, hogy zodiákus jegyről van szó, - noha magyarázható talán azzal is. A város olyan nagy kultúrával rendelkezett, ezt az épület tetején a hárfa jelképezi, de nem biztos hogy a csillagok állása, stb... alapján került oda a kecskehal.

Mindenesetre a határkövek egyike sem utal az „Ég rétegeződésére” hanem a határon belépni szándékozó embereknek szolgáltatott információt a terület rendjéről. Az úgymond „jött-ment” vándorok meg nem voltak csillagászok.

További minden jót kívánva küldöm szívélyes üdvözetem:

Gróf Spanyol László

Kedves Olvasónk!

Levelét közöljük, köszönjük a benne foglalt kritikát, melyet átgondolunk. Szeretettel kérjük, hogy a fenyegetésein Ön gondolkozzon el, s ha lehet, vonja vissza. Az Ősi Gyökér táborát nemcsak a tisztelet, hanem a szeretet szálai fűzik egybe. A szeretet nem fér össze a fenyegetéssel. Ön termékeny író, s a leveleiben közölt anyag megtöltené az Ősi Gyökér minden számát. A lap azonban nyilvános fórum, másoknak is helyet kell adnunk, hogy tanuljunk írásaikból, vegyük figyelembe kutatási eredményeiket, s így együttesen munkáljuk a magyarságtudomány területét. Kérem türelmét, megértését és hálásan köszönöm minden építő gondolatát.

Szerk.

Világszenzáció: Négyezer éves aranykincs Bulgáriában

Magyarország 2005. aug. 7. 6. oldal

Bulgáriában a híres trójai lelettel felérő aranykincsre bukkantak régészek egy ősi sírban az ország középső részén – adta hírül a Magyar Rádió. A több mint 15 ezer, nagyon finoman megmunkált miniatűr aranygyűrű korát 4200 évesre becsülik. Némelyik ékszer olyan parányi, hogy a hegesztési pont közönséges mikroszkóppal nem is látható. A férfi, akinek sírjában az aranykincset megtalálták, minden bizonnyal a mai Bulgária területén a trákok előtt élő nép uralkodó rétegéhez tartozott.

A közelmúltban megtalált aranykincs alátámasztja azt, hogy a Szent Korona igenis a vízözön előtti korban készült! – Tekintettel a Pantokrátor kép írásjeleire, és megfejtésére.

A jelek szerint a vízözön nem egyformán sújtott minden területet, a Kárpát-medencében sem található nyoma, de sár és iszapáradatok azért voltak, és a folyók is medret változtattak, hiszen a föld tengelyvonala + 24 °-ban mozdult el. Hogy a talált kincshalmaz 4200 évvel ezelőtt készült-e valójában nem tudni. Lehet, hogy az is a vízözönt átvészelt termék.

Az otthoni sajtót böngészgetve azt tapasztaltam, hogy nagyon sok világosan látó ember lát hasonlóan mint én, és ellenzik a történelemtudósok internacionalista begyepesedését. Annak véget fog vetni a Szent Korona igazsága.

Gróf Spanyol László

KÖSZÖNTJÜK A MAGYAR KULTÚRA NAPJÁT!

Rövid köszöntő

Ama célból kaptam a számomra megtisztelő felkérést, hogy az est bevezetéseképpen röviden szóljak a jeles évfordulón, amidőn arra emlékezünk, hogy Kölcsey Ferenc költő és politikus száznyolcvankét évvel ezelőtt, 1823. január 22-én, hosszas vívódás után papírra vetette nemzetföltő

borús gondolatait, HIMNUSZ címet adva költeményének. Zengzetes szavaival „a magyar nép zivataros századaiból” idéz képsorokat, és Isten előtt idézi egy egész nép küzdelmes sorsát. Mélységes hittel mondja ki, hogy „Megbűnhődte már a nép - A múltat s jövőndőt!” - annak reményében, hogy az Isten megszánja a magyart, és hoz reá víg esztendő!

Az utóbbi években, immár hagyománnyá válva, - a szebb magyar jövő reménységében, - ezen jeles naphoz időzítjük a Magyar Kultúra Napját!

Miként korábban is, manapság még hangsúlyozottabban szükséges és időszerű, hogy féltőn szóljunk nemzeti műveltségünk megőrzéséről, ápolásáról, a következő nemzedékek számára való hiteles közvetítéséről, átörökítéséről.

Anélkül, hogy a jelen kultúrpolitikai jelenségek mélyebb taglalásába bonyolódna, bizony említést kell tenni a hivatalos tantervekben meglehetősen háttérbe szorított magyar irodalmi és történelmi ismeretek iskolai tanításában mutatkozó hiányosságokról. Ez által sérelmet szenved nem csak az általános műveltségbeli tájékozottság, hanem a nemzeti öntudat múltban gyökerező vállalása, évszázadokon át felhalmozott tudati és érzelmi kincseinknek a mindennapi gondolkodásunkban való visszatükröződése.

Tudják-e Önök, hogy a szovjet rabságban mi csoda lelki tartást adott nekünk, idegenben hányódó magyaroknak, a klasszikus költőink iskolában tanult buzdító, küzdelemre, nemzeti öntudatra serkentő verssorainak egymás közötti felidézése? Milyen közös igyekezettel raktuk össze, mozaikként ötvözve a költemények szavait, halványodó emlékképeinkből felidézve?

2004. májusa óta hazánk az Európai Unió tagállama lett. Az is egy különös érzés, hogy a sokáig húzódozó befogadási folyamat következtében tartozunk ismét hivatalosan Európához, amikor már több mint ezregyszáz éve vagyunk Európa kellős közepén államalkotó nemzet, a ködbevesző múltunkat nem is említve.

Most előttünk áll a nagy kérdés: mint sajátos kultúrahordozó nemzet - miként tudunk helytállni magyarként az európai népek közössé-

gében, a nemzeti identitásunk, önazonosság tudatunk megőrzésével, - a szellemi kincseinkre, a ködbevesző ősidőkből származó hagyományainkra alapozva?

A nemzeti értékeink ismeretének közvetítésében, az erre való törekvésben sajnos a jelenlegi körülmények között fájdalmasan hátrányos tény az, hogy a televízió, - mely nagyon hatásosan tudná közelebb hozni a tudásalapú információkat, a nemesebb eszményeket a képernyők elé szegeződött nézők számára, - köztudottan és készakarva szinte kizárólag életidegen, erkölcs- és jellemromboló hatásokat közvetít. Ez kikezdi a társadalom alapsejtjeit, a családokat, de ugyanakkor az elanyagiasodott világ önző és kíméletlen farkastörvényeit sugallja, a jövőt jelentő ifjúságot mételezi, a társadalom életerejét morzsolja fel.

És mégis, minden akadály és ellenszél ellenére a magyar kultúra művelőinek az a feladata, - mind az irodalom, a képzőművészet, zenekincsünk, valamint a népszokásainkban rejlő több évezredes teremtő erő területén, - hogy Európa nyugati országaiban, melyek még mindig a Kiszántal államok közel száz éves hazugság áradata szerint ítélik meg hazánkat, népünket, - oszlassák el a téves képzeteket velünk kapcsolatban.

(Ne fordulhasson elő az a szégyenletes eset, az a bűnös és rosszindulatú ferdítés, ami tavaly tavasszal borzolta a kedélyeinket. Az Európai Unió propagandagépezete által megjelentetett ismeretterjesztő kiadványban hamis és hátrányos történelmi adatok jelentek meg Magyarországról, elhallgatva a méltán dicső és küzdelmes múltunk sorsfordulóit, valamint az egyetemes kultúra fejlődésére gyakorolt, hazánkból kisugárzó világra szólan kedvező hatásokat.)

A Kárpát-medencei, szomszédos államokban jogfosztott kisebbségi sorsban tengődő honfitársaink és az anyaország közé leereszkedni készülő vasfüggönnyel, a demográfiai mutatók ijesztő fenyegetésével, a magyar haderőnek az önvédelemre képtelen állapotig történő leépítésével szemben - minden erőnkkel növelni kell esélyeinket a megmaradásunkra! A tudományos és kulturális teljesítményeink, az iskolai oktatás és kutatásfejlesztés színvonalával, a hit, remény és szeretet évezredes keresztény-keresztyén örökségének, ne-

mes erkölcsiségének megőrzésével, tovább adásával, sőt újabb értékek megteremtésével küzdeni a létünkért, létjogosultságunkért a népek tengereiben.

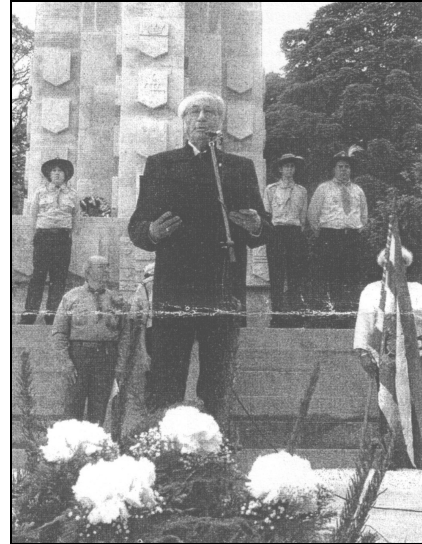
A globalizáció minden uniformizáló törekvéseivel, a pénzvilág mindenható uralmával szemben a valóságos nemzeti függetlenségünk védelme, a másoktól különböző, sajátosan magyar műveltség, a pozitívan értelmezett konzervatív irányvonal töretlen követése, az öntudatos hazaszeretettel való ötvözése ad esélyt, hogy az egymást váltó, életidegen ideológiáktól évtizedeken át megfertőzött, agyimosott társadalmunk elködösített tudatának kijózanításával igazi kultúra teremtő és fenntartó, szilárd és államalkotó nemzetként élhessen a magyar az idők végezetéig, itt a Kárpát-medencében, egy szebb, boldogabb jövőben!

Nagykanizsán, 2005. január hó 21-én.

Rózsás János

Megjelent a Magyar Világ hetilap 2005. január 27-i számában.

hatalomra törekvő diktatúrák sarjadtak ki, és osztották meg gyűlöletkeltő tanaikkal Európa amúgy is békétlen részeit. Közben a térképeket alaposan átrajzolták, mi magyarok pedig még mindig nem juthattunk el addig, hogy a határon túlra szakadt honfitársainkra hazánk teljes jogú állampolgáraiként tekinthessünk - mondta. Rózsás János azt is hozzátette: a nemzetnek nem szabad elfelejtenie a magyar vér áztatta szülőföld valódi határait.

Rózsás János

„A diktátumot már csak mi tartjuk be, senki más...”

Több százas tömeg emlékezett Nagykanizsán

Június ötödikén évről-évre megemlékeznek a trianoni békediktátumról a *nagykanizsai Nagy-Magyarország Emlékműnél*. Idén sem volt ez másképp, a szobor talapzatánál beszédet mondott *Kiss Dénes*, a Trianon társaság elnöke, *Pap Gábor* művészettörténész, *Rózsás János* író és *Döbrentei Kornél* költő, valamint *Kiss Bódog Zoltán* kertész-mérnök. *Rajnai Miklós* az elmúlt évek munkájáról számolt be.

- A nagyhatalmak égbekiáltó bünt követtek el a Kárpát-medencében a magyar nemzettel szemben - mondta Rózsás János, a szobor helyreállításának ötletgazdája. - Most már tudjuk, hogy a Versailles-környéki békediktátumokkal elvetették a második világháború lélekmérgező sárkányfogait. Hamis ideológiák alapján kialakult, világ-

Döbrentei Kornél, József Attila-díjas költő arra figyelmeztette a jelenlévőket: az, hogy az ország kétharmad részét durván elvették, nem jelentheti azt, hogy a nemzetet lelkileg is megcsönkolták.

- Számunkra, az én nemzedékem számára fontos azt tudni, hogy mit nem szabad elkövetnünk. Például azt, amit mégis újra és újra megteszünk: azt, hogy olyan kormányokat támogatunk, amelyek a magyarság alapvető érdekeit nem képviselik. Sokan szkeptikusak voltunk-vagyunk az uniós csatlakozással kapcsolatban, de volt egy olyan érv a kezdet kezdetén, hogy hátha olyan jogokat biztosít az új Európai Unió, amelyeket az elmúlt ötven évben ugyanez a Nyugat-Európa megvont tőlünk. Eközben azt kell észrevennünk, hogy a kollektív bűnösség elvét megfogalmazó Benes szobra felállítható, de Telekié Budapesten nem. Miközben a Délvidéken verik a magyarokat, a nagy jogállam, az EU hallgat. Hát persze, hogy hallgat! Hogyne hallgatna, ha képviselőink nem képviselnek minket. Ez ellen fel kell lépni, mindenkinek el kell gondolkoznia, és azokat az esz-

méket, amiben maga is hisz, végre bátran képviselnie kell. Nemcsak egymásnak suttogva, fülbe nyomva... Rajtunk is múlik, hogy ami Trianonban megtörtént, hosszú távon ne ismétlődhessen meg - mondta Döbrentei Kornél, aki beszéde után „Út menti Krisztusok” című versét olvasta fel.

Pap Gábor művészettörténész arról a megdöbentő tényről beszélt, hogy a békediktátumban diktáló és kedvezményezett államok polgárai nem is sejtik, mekkora bűn terheli őket.

- Egy szlovák, egy osztrák, egy szerb, jelenleg középkorú, jó gondolkodású férfinak, vagy nőnek fogalma sincs erről - mondta Pap Gábor. - Az anyáknak kötelességük lenne - pusztán a jó szándéktól és nem a bosszútól vezérelve - gyermekeiket felvilágosítani arról, micsoda bűn az, amit őseik elkövettek. Fontos tudnunk, hogy a XX. század a „lefedések” százada. Ez azt jelenti, hogy a század folyamán minden valódi keservet egy álkeservvel fedtek le. Ha egyszer én 1920-tól kiszámolom, hogy hány év telt el, s ezt összevetem azzal, hogy 1933-tól 1945-ig hány év telt el; majd összevetem azzal, hogy az egyik miatt hogyan siránkoznak, milyen hangerővel, és a másikért egyáltalán szabad-e sírnunk, akkor az összefüggést nem lehet nem észrevenni. Ha ez valakit semmire nem emlékeztet, akkor idézzük fel 1956 emlékét, amikor a szabadságharc lefedődött valami mással, amit Szueznek nevezünk, pedig jól tudjuk: nem Szuezről volt szó. A mai napig nem vagyunk tisztában azzal, hogy a diktátum értelmi szerzői tudományos szakemberektől különböző szakvéleményeket gyűjtöttek be, amelyekben mindegyik olasz, francia, amerikai, angol tudós azt tanácsolta a hatalmak képviselőinek, hogy szigorúan tilos felosztani a Kárpát-medencét! Mind-egyik arra figyelmeztetett: a Kárpát-medence egységét minden szempontból tilos megbontani, mert az utódállamokban sokkal rosszabb lesz a nemzetiségek sorsa, mint amilyen az az Osztrák-Magyar Monarchiában volt - ismertette a valóban megdöbentő tényeket a szakember, aki hozzátette: az akkori jóslatok mára beteljesedtek.

Pap Gábor után Kiss Dénes, a Trianon Társaság elnöke lépett a mikrofonhoz. Ő a diktátum aláírásának körülményeiről számolt be. Rajnai Miklós a szoborbizottság munkáját, az elmúlt időszak helyreállítási folyamatát mutatta be részletről-részletre. Vele előző lapszámunkban egy na-

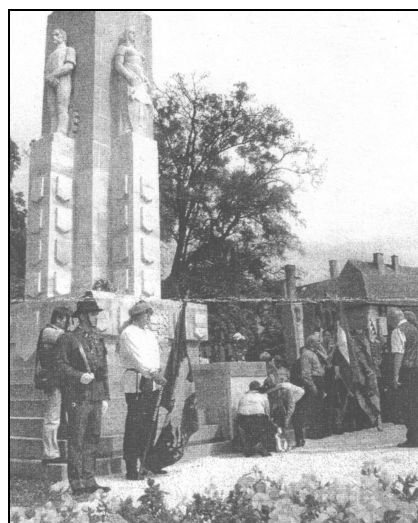
gyobb lélegzetű interjút olvashattak, Kiss Dénessel készített beszélgetésünket pedig e lapszámunkban találják meg.

Kiss Bódog Zoltán, a Zala Megyei Közgyűlés elnöke most magánemberként vett részt a megemlékezésen, ezért nem véletlen, hogy a konferansz kertészmérnökként jelentette be.

- Nagykanizsán ma arról beszélni, hogy mit jelent megcsonkolni, azt igazán csak egy kertészember érzi - mondta Kiss Bódog Zoltán. - Én magam is, aki arra szegődtem, hogy a csonkolt lelkűeket és a megfáradtakat gondozzam. Engedjék meg, hogy néhány gondolatot én is megfogalmazzak. Én úgy érzem, hogy aki ma itt látja ezt a gyönyörű emlékművet, az megtelik magyarságtudattal, büszkeséggel. Az előttem szóló Kiss Dénestől idéznék: a trianoni békeszerződést már csak mi tartjuk be, más senki. Ráadásul van itt egy nagy kérdés: ki fizeti meg a „békeszerződés” miatt egyre növekvő veszteséget? Mi, magyarok. Miénk a legnagyobb kár e tájon! Küldözgeti a történelem az emlékeztetőket, a számlákat, és ezek nagyon sokba kerülnek nekünk, magyar állampolgároknak. Hiába fordítjuk el a fejünket, a pusztítás, az áradás és a ciánszennyezés mindig fenyeget - mondta Kiss Bódog Zoltán, aki a nap záró szónoka volt.

A beszédek után mindenki elhelyezte koszorúját a szobor talapzatán, végül a téma iránt érdeklődők a békediktátumról szóló könyvek közül válogathattak az alkalmi árusoknál.

ZALATÁJ 2005. június 16.

Több csoport, szervezet és magánember helyezte el koszorúját